

Hồi 496

Nhất cá bí mật

4

Yến Phi có một bí mật chưa nói với Hương Vũ Điền, cũng không định cho y biết, vì bí mật đó thuần túy là chuyện riêng tư.

Ngay thời khắc quan trọng Dương thần đã thoát ra của chàng muốn nhanh chóng gắn vào một tầng tinh thần và không gian khác, cũng là sát na chàng không thể vẫn hồi tử vong đang sắp xảy đến, Hương Vũ Điền đã gọi tên Kỷ Thiên Thiên, liên hệ vì diệu qua nhục thể, tác động lên ý thức của Dương thần chàng, gương mặt xinh đẹp tuyệt thể của Kỷ Thiên Thiên xuất hiện khác thường trong đáy lòng chàng, giống như ánh nắng gay gắt chói mắt, tiếp đến là đôi mắt thần bí xinh đẹp động nhân của An Ngọc Tinh, đột nhiên chàng nhớ sinh mệnh đã rời khỏi thân thể rồi. Cuộc đời hai mươi mấy năm, nhanh chóng như điện quang hỏa thạch, ý thức quay ngược về Dương thần chàng, đó là loại cảm giác chấn động không thể so sánh, khiến chàng "hồi tỉnh" trở lại, chớp mắt chàng đã quay lại nhục thể, nhị khí thuần âm thuần dương tự nhiên vận hành, phục hồi tâm mạch bị đứt, sống trở lại.

Bây giờ chàng không còn nghi ngờ gì nữa, Kỷ Thiên Thiên đương nhiên là người chàng yêu nhất, nhưng vị hồng nhan tri kỷ An Ngọc Tinh cũng chiếm một địa vị hết sức quan trọng.

Yến Phi đứng một mình ở mũi thuyền, đón gió sông thổi qua, ngắm trời đêm lấp lánh sao.

"Thiên Thiên! Thiên Thiên! Nàng nghe được ta gọi không?".

Sau khi sống lại, chàng không ngừng da diết nhớ đến Kỷ Thiên Thiên, muốn thân mật cùng nàng, muốn kết hợp và nói chuyện bằng tâm linh với nàng.

Đêm nay chàng cuối cùng không nhịn được nữa.

Suy nghĩ cảm giác của chàng với tốc độ kinh nhân vượt qua đêm đen mệnh mông, băng ngang sông rộng, thảo nguyên và núi cao, phát ra tiếng gọi với Kỷ Thiên Thiên. Cảm giác đó không chút mơ hồ, trong nhất thời Song Đầu hạm và sông dài đều biến mất, chỉ còn lại không gian tâm linh.

Ở không gian tâm linh rộng lớn vô hạn này, Kỷ Thiên Thiên sinh ra phản ứng, lúc đầu chỉ là như ẩn như hiện, tiếp đến tụ dần lại, hóa thành lửa tình và thâm tình nóng bỏng, tựa

như một đốm lửa nhỏ, chớp mắt biến thành thể lửa hùng hực, khiến Yến Phi cảm giác thấy được quang rực rỡ của nàng.

Tâm linh bọn họ lại tiếp tục kết hợp cùng nhau, hòa lẫn vào nhau, tay nắm tay bay lượn du ngoạn trong không gian tâm linh này. Chưa từng có lần kết hợp tâm linh nào chân thật và cảm giác cụ thể như lần này, đến mức khiến Yến Phi sinh ra tư vị động nhân được ôm Kỷ Thiên Thiên vào lòng, tựa như tương hội với Kỷ Thiên Thiên trong giấc mộng, lưu luyến không dứt, cảm thụ đó không thể dùng ngôn ngữ hình dung được.

Kỷ Thiên Thiên "A" kêu lên một tiếng, từ trong lòng chàng ngửa mặt lên, đôi mắt xinh đẹp sáng như ánh trăng, phát ra thần sắc vui mừng cuồng nhiệt, ngữ khí nghi hoặc: "Yến lang à! Thiên Thiên phải chăng đang nằm mộng. Vì sao thiếp không những có thể nhìn thấy chàng, còn tựa như cảm giác được chàng?".

Yến Phi thâm tình chăm chú nhìn nàng, gương mặt tuyệt thế của Kỷ Thiên Thiên rõ ràng lên, so với bình thường càng cảm giác được sinh mệnh, tựa như hỏa diễm trong không gian đen nghịt, rực rỡ chói mắt, mái tóc đẹp của nàng không gió mà bay, cảm giác như phát phối khắp không gian.

Chàng mỉm cười: "Việc này đúng là một giấc mộng, thân thể của nàng vẫn ngủ ngon trên giường, nhưng Dương thần mới thành hình của nàng lại đáp ứng tiếng gọi của ta đến tương hội cùng ta trong không gian này. Thiên Thiên cảm giác được không? Ái tình của chúng ta đã đem tâm linh của chúng ta kết hợp lại cùng nhau, kinh nghiệm trong kí ức chúng ta khiến chúng ta sinh ra cảm giác huyết nhục tương liên, trong không gian hư vô này thể nghiệm ái tình của chúng ta, vừa hư ảo lại vô cùng chân thật. Cái gì là thật? cái gì là giả chứ? Tất cả cảm thụ vẫn từ tâm sinh ra. Chẳng lẽ tiếp xúc lần này của chúng ta, không chân thật bằng lần chúng ta ôm nhau ở Vinh Dương thành sao?".

Mái tóc đẹp của Kỷ Thiên Thiên phát phơ như sóng gợn, dùng hết khí lực ôm lấy chàng, như sợ mọi chuyện đẹp để trước mắt đột nhiên tiêu thất, phá hư giấc mộng tuyệt vời. Nàng cất tiếng than: "Mấy ngày nay Thiên Thiên rất nhớ chàng, nhưng lại sợ quấy rầy chàng. Yến lang à! Hiện tại tất cả khổ não tương tư đều được báo đáp rồi. Ngàn vạn lần không được đi, Thiên Thiên có rất nhiều tâm sự muốn thổ lộ với chàng".

Yến Phi âu yếm đáp: "Tối nay chúng ta không nói chiến sự, chỉ nói chuyện tình cảm, Thiên Thiên có lời gì muốn nói với ta đây?".

Kỷ Thiên Thiên vui mừng ra mặt, then thùng nói: "Thiếp muốn nói đến sinh lễ của Thiên Thiên đấy!".

Yến Phi mỉm cười: "Vì để lấy được Thiên Thiên, cho dù Thiên Thiên muốn ta hái ngôi sao sáng nhất trên trời xuống, ta cũng tìm cách làm cho Thiên Thiên".

Kỷ Thiên Thiên hớn hở: "Lời của Yến lang thật dễ nghe. Thiếp cái gì cũng không cần, chỉ cần chàng đưa tặng sinh lễ là Yến lang dẫn qua Động thiên phúc địa, chỉ có như thế, chúng ta mới có thể vĩnh viễn không chia lìa nữa".

Yến Phi ôn nhu nói: "Thiên Thiên không sợ sao? Động thiên phúc địa có lẽ chỉ là ý thức chủ quan của người tu đạo, sự thực lại là một chuyện khác".

Kỷ Thiên Thiên vui vẻ nói: "So với nhân gian này, Động thiên phúc địa đương nhiên là một chuyện khác. Thiên Thiên một chút cũng không sợ, còn hơn trải qua sinh lão bệnh tử, hiện tại chúng ta cứ hưởng thụ thật tốt những gì nhân gian này ban tặng, khi thời điểm đến, chúng ta liền cùng hồng nhan tri kỷ của huỳnh Ngọc Tình cô nương nắm tay cùng vào thế giới mới, Thiên Thiên có lòng tin ái tình của chúng ta có thể khắc phục tất cả, chúng ta vĩnh viễn không thể mất nhau cho đến ngày vũ trụ này biến mất".

Trong lòng Yến Phi tràn ngập cảm giác hạnh phúc, cả không gian tâm linh hư vô giống như đang hòa lẫn với bọn họ, cảm giác động nhân này chưa từng xuất hiện qua ở những lần tâm linh kết hợp trước đây.

Lúc Kỷ Thiên Thiên nhắc đến An Ngọc Tình, chàng không cảm ứng được nàng có tí ghen tức nào, tất cả chỉ là sự hân hoan vô hạn, vui sướng và bao dung.

Bọn họ hoàn toàn hiểu rõ tình nhân trong lòng mình là ai, dạng kinh nghiệm siêu việt này bất kỳ ai đang yêu đều có, ở mức độ tình cảm thâm sâu và toàn diện như thế, không còn chỗ cho những biểu hiện tiêu cực của tình yêu.

Kỷ Thiên Thiên đột nhiên yêu kiều hô lên.

Tâm linh của bọn họ vẫn hòa hợp cùng nhau, nhưng thân thể lại tách rời nhau, quay lại tình huống tâm linh giao lưu như mọi lần.

Yến Phi trong tâm linh truyền lời: "Thiên Thiên không nên thất vọng, tiếp xúc vừa rồi của chúng ta, đã vượt qua tiếp xúc của người khác ngàn vạn lần, chúng ta còn có tiếc nuối gì chứ? Ngay khi Dương thần của nàng không ngừng phát triển, chúng ta lại có thể ở cùng nhau. Hiện tại ta đang đi về phương Nam, mùa xuân sang năm khi hoa nở, chính là ngày Thiên Thiên quay về bên cạnh Yến Phi ta".

Lời của Kỷ Thiên Thiên vang lên trong tâm linh chàng: "Không được đi! Thiếp còn có một chuyện nói với chàng. Người ta theo chỉ thị của chàng nhắc đến Bàng lão bản với Thi Thi, lưu ý phản ứng của nàng. Sự thật thì Thiên Thiên dùng một chút tâm kế, ta hiểu Thi Thi,

nàng ta rất tin nhiệm cách nhìn và phán đoán của Thiên Thiên. Thiên Thiên đã gieo hạt giống vào lòng Thi Thi, chờ xem có thể khai hoa kết quả hay không. Ai! Vì sao vừa rồi thiếp không nắm lấy cơ hội hôn chàng chứ? Điều đó nhất định sẽ là chuyện hết sức kỳ diệu”.

Yến Phi cảm thấy tinh thần lực của Kỷ Thiên Thiên bắt đầu yếu dần, thương xót nói: “Lần tới ta sẽ hôn nàng, để nàng biết được tư vị đó. Thiên Thiên ngoan à! Ngủ thật ngon nhé! Ngày mai tỉnh giấc, nàng sẽ có một giấc mộng thật nhất ngọt ngào nhất”.

Tâm linh hai người quyến luyến phân khai.

Yến Phi mở mắt ra.

Điều Mãnh và Trác Cuồng Sinh vừa hay đến hai bên chàng, chăm chú nhìn về phía trước.

Trên sông xa xa trong màn đêm đen, ẩn ước thấy ánh đèn u u của thuyền bè.

Trác Cuồng Sinh trầm giọng hỏi: “Thuyền nào đang đến đây?”.

Điều Mãnh nói: “Đến rất nhanh, chắc là chiến thuyền có tính năng siêu việt”.

Yến Phi phục hồi tinh thần, quan sát tình hình, chấn động thốt lên: “Là Xích Long Châu của Lương Hồ bang”.

Trác Cuồng Sinh và Điều Mãnh nghe nói đều thẳng thốt.

oOo

Lưu Dụ dẫn dắt một kỵ đội do năm trăm người tạo thành, quay lại Cối Kè, bọn họ vừa ở nơi cách Lâm Hải Vận (chỗ tập kết hải quân) hơn mười dặm về phía tây nam, mai phục tập kích bộ binh Thiên Sư quân, đối phương tuy có đến ba ngàn quân, binh lực gấp sáu lần bọn họ, nhưng bị kỵ binh của bọn họ dùng chiến thuật cao minh, sách lược xuất kỳ bất ý cùng tính linh hoạt và sức cơ động cao độ, một đòn đánh tan, giết đến địch nhân hoảng loạn theo đường thủy chạy về khu vực đồn trú.

Nhánh kỵ đội này do huynh đệ Chấn Kinh hội và Đại Giang bang hợp thành, tổ chức giống như Bắc Phủ binh, người người thân kinh bách chiến, phương diện trung thành thì không thể nghi ngờ, tạo thành cận vệ binh đoàn cho gã, chiến mã là giống ngựa Hồ thể chất tối ưu, thêm vào tài trí võ công của Lưu Dụ, đối với quân đội huấn luyện sơ sài của Thiên Sư quân, đương nhiên chiếm hết thượng phong.

Trong tiếng hoan hô của quân thủ thành, Lưu Dụ ngang nhiên thúc ngựa nhập thành, trong lòng hiểu được thành công đã ở ngay trước mắt.

Năm ngày trước, Thiên Sư quân từ bốn phương tám hướng đến xâm phạm, tựa như nhắm vào hai thành Cối Kê và Thượng Ngu của Bắc Phủ binh, nhưng mà túy ông say không bởi rượu, đó chỉ là chiêu làm nhiễu loạn hành động triệt quân của bọn họ, vì mục tiêu chủ yếu phải công hãm là Lâm Hải Vận.

Lưu Dụ một mặt áp dụng sách lược thủ vững, mặt khác không ngừng dẫn binh xuất kích, lợi dụng ưu điểm đến đi như gió của kỳ binh, đánh tan công thế liên hoàn của địch nhân.

Đồng thời gã biết rõ Từ Đạo Phúc đã trúng kế, bởi vì Thiên Sư quân tiến ra chiến trường Cối Kê, bất luận là huấn luyện hay trang bị đều thua xa Bắc Phủ binh, lại không có kỵ binh, rõ ràng không phải là bộ đội chiến đấu chính quy của Thiên Sư quân. Từ đây có thể thấy Từ Đạo Phúc đã điều tinh binh đi tấn công Hải Diêm, khiến áp lực lên bọn họ đại giảm.

Sau khi quay về Thái Thú phủ, Lưu Dụ cứ cời trần như thế ở đại đường, để quân y thoa thuốc liệu thương cho gã, hơn mười tướng lĩnh Bắc Phủ binh xúm lại xung quanh, nhìn thương tích vẫn còn rướm máu trên người gã, người người lộ ra thần sắc cảm kích sùng kính.

Lưu Dụ biết bản thân không những giành được sự tôn kính của bọn họ, còn giành được cả lòng quân. Từ đầu gã đã theo đề nghị của Chu Tự, công cáo toàn quân gã sẽ là người cuối cùng triệt tẩu, đã kích thích sĩ khí quân đóng ở hai thành Cối Kê và Thượng Ngu dâng cao, đến khi gã lấy mình làm gương, dẫn đầu sĩ tốt xuất kích, hơn nữa mỗi trận đánh đều chiến thắng, lập tức khiến chúng thủ hạ bỏ đi tự ti bại trận, hoàn toàn xem gã là một Huyền soái khác, không ai không bằng lòng quên mình vì gã.

Có hiệu lực nhất là việc gã đem một lượng lớn lương thực tiền bạc vận chuyển đến hai thành, giúp cho quân dân hai thành bớt khổ. Gã lại chỉnh đốn quân kỷ nghiêm túc, không cho phép thủ hạ có hành vi quấy nhiễu dân chúng. Đồng thời gã thực thi chính sách quân sự thống trị nghiêm mật ở hai thành, mỗi tối đều giới nghiêm, khiến loạn dân tiềm phục trong thành không thể cùng quân Thiên Sư công thành nội ứng ngoại hiệp.

Ngày mai lực lượng bộ đội Bắc Phủ binh cuối cùng trú đóng ở Thượng Ngu, dưới sự chỉ huy của Chu Tự sẽ rời thành, bọn họ không trực tiếp xuôi đến Lâm Hải Vận, mà là tiến chiếm vùng đất giữa Lâm Hải Vận và Thượng Ngu, chú tâm chọn lấy một điểm cao chiến lược, thủ ổn trận cước, nhằm phối hợp hành động triệt thoái sau cùng ở Cối Kê.

Hành động triệt thoái lần này, thể hiện rất rõ Bắc Phủ binh vẫn là hùng sư tinh nhuệ nhất phương Nam.

Mà lực lượng này đang dần rơi vào tay Lưu Dụ.

Lưu Dụ mặt không đổi sắc để quân y khoét thịt trên lưng lấy ra một đầu mũi tên cắm sâu vào hơn tấc, còn ung dung chuyện trò cười nói, phân phó từng loại công việc thủ thành và triệt thoái cho thủ hạ chư tướng.

Lúc này thủ hạ vào báo, Tống Bi Phong đến rồi.

Lưu Dụ bảo chư tướng lui ra, quân y cũng đã băng bó xong thương thế của gã, hiểu chuyện cũng lui ra.

Giương mặt phong trần của Tống Bi Phong xuất hiện đến ngồi cạnh gã, nhưng khó mà dấu được thần sắc vui mừng, thấp giọng nói: "Từ Đạo Phúc trúng kế rồi!".

Lưu Dụ sớm đã đoán được chuyện này, bất quá do chính miệng Tống Bi Phong chứng thực lại là một chuyện khác, tinh thần rất phấn chấn hỏi: "Tình hình thế nào?".

Tống Bi Phong đáp: "Từ Đạo Phúc đang ở Gia Hưng tập kết binh lực và thuyền đội, không ngừng vận chuyển khí giới công thành đến khu vực bến thuyền, theo tính toán của Phụng Tam, Từ Đạo Phúc có thể trong ba ngày tới công đánh Hải Diêm".

Lưu Dụ cười lớn: "Từ Đạo Phúc dùng hết bản lĩnh rồi".

Tống Bi Phong vui vẻ nói: "Hai thành Ngô Quận và Gia Hưng đều xuất hiện tình cảnh thiếu lương thực, lượng lớn dân trong thành chạy về nông thôn, tạo nên đả kích nghiêm trọng đối với thanh uy của Thiên Sư quân, có thể thấy sau khi bị chúng ta đoạt mất lương thực dự trữ ở Hồ Độc lũy, Từ Đạo Phúc đã mất hết dự trữ, mặt lương thực hết sức khẩn cấp. Chúng ta thì vừa hay ngược lại, lương thực vật tư hoàn toàn không có vấn đề, đủ chúng ta duy trì đến sang năm".

Lưu Dụ khẽ cười nói: "Chuyện này rõ ràng có thể giúp chúng ta thắng được trận này".

Tống Bi Phong xem kỹ thương tích lớn nhỏ trên người Lưu Dụ, thốt: "Tiểu Dụ vất vả rồi!".

Lưu Dụ lắc đầu: "Chút ít thương thế, cần gì quan tâm? Bắc Phủ binh chúng ta là bộ đội tinh nhuệ có thể xung hùng thiên hạ, hiện tại vấn đề duy nhất là sĩ khí, ta mặc giáp ra trận, là muốn kích động sĩ khí của bọn họ, chút vất vả này của ta cũng xứng đáng. Bên phía Tiểu Ân thì thế nào?".

Tống Bi Phong đáp: "Bộ đội của Tiểu Ân bốn ngày trước đã rời khỏi Hồ Độc lũy, ngày ẩn đêm đi, đã tiến đến một nơi bí mật trong rừng cách Gia Hưng ngoài ba mươi dặm, còn hội hợp với bộ đội của Thân Vĩnh, chỉ đợi thời cơ tốt nhất tấn công Gia Hưng".

Lưu Dụ vui mừng nói: “Lúc nào tấn công thì cứ theo chủ ý của Phụng Tam. Tình hình Hải Diêm thế nào chứ?”.

Tổng Bi Phong vui vẻ đáp: “Đương nhiên là sĩ khí rất phấn khởi”.

Lưu Dụ bị lời nói không đầu không đuôi của ông ta làm cho mê hoặc không hiểu, ngạc nhiên hỏi: “Vì sao đột nhiên sĩ khí phấn khởi?”.

Tổng Bi Phong giải thích: “Bởi vì Khổng lão đại vận chuyển tiền lương đến, vì thế chúng ta có thể phát cho các huynh đệ. Khoản tiền lương này gần như là tất cả tài sản của Khổng lão đại, một phần đến từ tàng kho của Phật môn, đủ có thể trả lương cho toàn bộ huynh đệ ở Cối Kê và Thượng Ngư trong nửa năm, Tiểu Dụ nói xem phải chăng có thể lập tức kích thích quân tâm hay không?”.

Lưu Dụ vui mừng: “Khổng lão đại nghĩ thật chu đáo”.

Gã lại hỏi tiếp: “Tình hình Kiến Khang thì thế nào?”.

Tổng Bi Phong đáp: “Chúng ta nhận được thánh dụ của triều đình, chính thức bổ nhiệm Tiểu Dụ người làm Hải Diêm thái thú, chuyện này đều nhờ vào Tư Mã Nguyên Hiến ở sau xuất lực giúp đỡ mới có thể thành sự”.

Lưu Dụ nghĩ đến Tư Mã Nguyên Hiến, trong lòng thầm than.

Tổng Bi Phong lại nói: “Sự giúp đỡ của triều đình đối với chúng ta, cũng chỉ có giới hạn. Hiện tại Kinh Hồ quân phong tỏa thượng du Đại Giang, vật tư từ phía tây không thể vận chuyển đến Kiến Khang, khiến Kiến Khang xuất hiện tình cảnh thiếu lương thực, nếu như tình hình tiếp tục kéo dài, sẽ không thể tưởng tượng hậu quả”.

Lưu Dụ trầm giọng hỏi: “Nếu chúng ta công hãm Gia Hưng, Hoàn Huyền có thể làm thế nào đây?”.

Tổng Bi Phong gật đầu nói: “Phụng Tam cũng đề xuất nghi vấn như thế. Y hiểu rõ Hoàn Huyền hơn chúng ta, đoán hẳn bất luận có hoàn thành bố trí hay không, cũng sẽ xuất quân về tây, công đánh Kiến Khang, vì nếu chúng ta bình định phương Nam, đưa quân ngược bắc về Kiến Khang, Hoàn Huyền sẽ mất đi cơ hội tốt ngàn năm có một đánh vào Kiến Khang”.

Lưu Dụ nói: “Chỉ cần Tư Mã Nguyên Hiến có thể giữ vững Kiến Khang, Hoàn Huyền sẽ chết không có chỗ chôn”.

Tổng Bi Phong cười khở: “Thế nhưng Khổng lão đại tịnh không lạc quan, y không tin Tư Mã Đạo Tử có thể thủ vững Kiến Khang, nút thắt quan trọng nằm ở ý đồ của Lưu Lao Chi”.

Hai mắt Lưu Dụ thoáng qua sát cơ, lạnh lùng nói: “Lưu Lao Chi! Hừ!”.

Tống Bi Phong than: “Khổng lão đại đã rời khỏi Quảng Lăng, tránh đến Diêm thành. Lưu Lao Chi tự có tính toán của hắn, nghĩ rằng có thể thừa nước đục thả câu”.

Lưu Dụ trầm giọng: “Hắn không những đánh giá thấp Hoàn Huyền, còn quá đề cao bản thân. Nếu như hắn để Hoàn Huyền chiếm lĩnh Kiến Khang, kẻ đầu tiên Hoàn Huyền muốn giết chính là hắn”.

Tống Bi Phong nói: “Vương Hoảng cũng có lời nhắn, y nói hiện tại Kiến Khang phân thành hai phái, một phái vẫn ủng hộ Tư Mã hoàng triều, phái kia thì ủng hộ Hoàn Huyền”.

Lưu Dụ cười khở: “Rốt cuộc không có ai ủng hộ ta sao?”.

Tống Bi Phong đáp: “Nếu Tiểu Dụ ngươi có thể bình định Thiên Sư quân, khẳng định cao môn Kiến Khang sẽ có cái nhìn khác với ngươi. Ôi! Tin về cái chết của nhị thiếu gia đã truyền đến Kiến Khang, chấn động triều đình và dân chúng, không còn ai khả quan đối với tình hình phía này của chúng ta, cũng làm cho nhiều người chuyển sang ủng hộ Hoàn Huyền, vì bọn họ cho rằng chỉ có Hoàn Huyền mới có thể thu thập Từ Đạo Phúc”.

Lưu Dụ gật đầu: “Đúng như thế, chúng ta nếu có thể thu phục Gia Hưng, Hoàn Huyền sẽ bị ép mà quyết liệt công đánh Kiến Khang, bằng không lòng người Kiến Khang sẽ chuyển ngược về phía chúng ta”.

Tống Bi Phong đồng ý: “Văn Thanh cũng có suy nghĩ giống thế”.

Lưu Dụ nhớ đến nụ hôn định tình với Giang Văn Thanh, trong lòng trào lên tư vị nóng bỏng động nhân, hỏi: “Văn Thanh thì thế nào rồi?”.

Tống Bi Phong đáp: “Chiến thuyền Thiên Sư quân không ngừng từ các eo biển đến xâm phạm, đều nhờ vào thuyền đội của Văn Thanh chống đỡ, khiến Thiên Sư quân không thể cản trở thuyền đội của chúng ta rút về Hải Diêm”.

Lưu Dụ dần tỉnh cảm đang kích động xuống, nói: “Như thế xem ra, tất cả đều nằm trong sự khống chế của chúng ta, khi chúng ta thành công thu phục Gia Hưng, lập tức có thể xoay ngược cả tình thế”.

Tống Bi Phong muốn nói lại thôi.

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: “Tống đại ca có lời gì muốn nói?”.

Tống Bi Phong than: “Chuyện này ta thật sự không muốn nói ra, sợ tăng thêm phiền não cho ngươi”.

Lưu Dụ ung dung nói: “Huỳnh nói như thế càng khiến ta muốn biết rốt cuộc đó là chuyện gì?”.

Tống Bi Phong đáp: “Cái chết của nhị thiếu gia truyền về Kiến Khang, lập tức dẫn đến lời ong tiếng ve, nói là do người án binh bất động ở Hải Diêm, hại chết nhị thiếu gia”.

Lưu Dụ không chút lưu tâm: “Nếu không có người tung tin đồn nhảm, ta mới thấy kỳ quái”.

Tống Bi Phong ngạc nhiên: “Tiểu Dụ thật không để tâm sao?”.

Hai mắt Lưu Dụ sáng quắc, đáp: “Hiện tại tất cả việc ta cần làm, tịnh không phải vì cách nghĩ của người khác đối với Lưu Dụ ta, lại không phải vì cứu vãn Tư Mã hoàng triều lòng người đã mất, càng không phải vì bảo vệ đặc quyền và phương thức sinh hoạt mơ mơ màng màng của cao môn Kiến Khang, mà là kế thừa chí hướng của Huyền soái, vì dân chúng phương Nam mưu cầu hòa bình và hạnh phúc. Bọn họ nói gì là chuyện của bọn họ, chỉ có chúng ta mới rõ việc cần làm. Hoàn Huyền dù rằng có thể đắc ý nhất thời, nhưng khi chúng ta bình định phương Nam, suất sư lên bắc, ngày chết của Hoàn Huyền cũng không còn xa đâu”.

Lúc nói mấy lời này, trong lòng Lưu Dụ bùng cháy ngọn lửa phục thù, người khác nhìn gã thế nào thì có quan hệ gì? Gã biết rõ hơn bất kỳ người nào, không còn ai có thể ngăn cản gã, bao gồm cả Hoàn Huyền.

- o O o -